

Rose

木更木更 มุ่กิมมุ่กิม เขียน

แอมู๋ แพล

알터 ภา

ดวลกับ
ฉายรุท

彩虹琥珀
เจ๊บบ

A small illustration at the bottom left shows a man and a woman in silhouette. The man is standing and the woman is sitting on a chair. They are surrounded by falling banknotes and stars, suggesting a scene of wealth or a high-stakes game.

Rose

ดีลลับ 彩虹琥珀
เจ๊บบ
สายรุ้ง

木更木更 มู่เก็งมู่เก็ง

เจียน

เหมอู่

แปล

การอ่านดีอรากราฟฟี่สัดส์

ดีลลับฉบับสายรุ้ง

彩虹琥珀

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of «彩虹琥珀» (Cai Hong Hu Po)

Author © 木更木更 (Mu Geng Mu Geng)

Thai edition rights under license granted by Beijing Changpei Network Technology Co., Ltd.

Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9010-0

เผยแพร่ครั้งแรก มีนาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศิริภัตสร สิมณี
บรรณาธิการต้นฉบับ สาระฤทธิ์ นิ่มตลุง • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน
ศิลปกรรมปกและออกแบบไทโปกราฟิ ภูณศรัธา บงแก้ว
ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์, ศุภิสรา เล็กเลิศ
ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์
พิสูจน์อักษร ปณิติกา, รุ่งกาญจน์

คำนำสำนักพิมพ์

หากคุณเชื่อว่าบนโลกนี้ไม่มีเรื่องบังเอิญ... แสดงว่าคุณเลือกนิยาย ถูกเรื่องแล้วค่ะ

ความสัมพันธ์ของ *เยียนซูว์* กับ *เจิ้งอวิ๋อัน* เกิดขึ้นในช่วงวัยทำงาน ที่ก้าวผ่านความเป็นผู้ใหญ่มาระยะหนึ่ง หนุ่มเก๋ย่คนงามกับชายแท้หน้าตาดี ได้เจอกันในจังหวะชีวิตที่เหมาะสมเจาะ ดีลลับต่าง ๆ จึงเกิดขึ้นนอกเหนือ เรื่องงาน แต่พรหมลิขิตหรือจะสู้ 'ผมลิขิต' ส่วนใครจะเป็นคนลิขิต และใคร จะเป็นฝ่ายตกหลุมพรางนั้น ต้องติดตามในเล่มนะคะ

ผลงานเรื่องนี้เป็นของนักเขียนคนเก่ง มู่เกิงมู่เกิง เพียงนามปากกา ก็การ์ตูนตีความสนุกได้แล้ว รับรองได้ว่านิยายเล่มนี้จะทำให้อ่านไปยิ้มไป แน่แน่นอนค่ะ กลิ่นอายของนิยายเรื่องนี้บอวลไปด้วยความอบอุ่นที่อยากให้ ทุกคนได้สัมผัส มาร่วมเป็นพยานรักของพวกเขาโดยการพลิกอ่านหน้าต่อไป ด้วยกันนะคะ

Rose

จากใจผู้เขียน

亲爱的小伙伴们，
我是作者静也。非常感谢大家
《彩虹玻璃的这本书》。爱你们！
最后祝大家和亲人朋友们
身体健康！万事如意！

2025.11.6.

ฉันคือนักเขียน จิ่งสูยเปี่ยน มู่เกิงมู่เกิง
ขอบคุณทุกคนที่ชอบนิยายเรื่อง ดิลลับฉบับสายรุ้ง รักทุกคนเลย!
สุดท้ายนี้เจิ้งอวี้อันและเขียนหวังขออวยพรให้ที่รักทุกคน
สุขภาพร่างกายแข็งแรง! สมปรารถนาและร่ำรวยๆ!

“ไม่เอาสี่เข็มเกินไปนะครับ ขอเป็นโหนดน้ำตาลแล้วกัน”

โหนดนี้มันปอยผมลูกค้าเป็นเชิงพิจารณาแล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “จริง ๆ ผิวคุณชาวมากเลย ไม่อยากลองสี่สว่าง ๆ หน่อยหรือครับ”

เจ็องอวีอันเงยหน้าขึ้นจากแผ่นเทียบเจดสี พลาบส่งยิ้มไปทางกระจกตรงหน้า “ไม่ได้หรือครับ งานของผมทำสี่เด่นมากไม่ได้ เอาสี่เข็มหน่อยดีกว่า”

หลังจากทำงานหน้าเคาน์เตอร์มาสามปี ได้เป็นผู้จัดการฝ่ายบัญชีประมาณสองปี และถูกยืมตัวไปตรวจการธนาคารอีกสองปี ครั้นกลับมาในเดือนมีนาคมปีนี้ ปรากฏว่าหน้าที่การงานของเจ็องอวีอันก็ยิ่งก้าวกระโดด เพราะเขาได้รับตำแหน่งผู้อำนวยการธนาคาร JZ แล้ว

ธนาคารเป็นสถานที่ที่ต้องอาศัยคุณสมบัติ ประสบการณ์ และทรัพยากร การที่สามารถได้ตำแหน่งผู้บริหารระดับกลางและระดับสูงได้ภายในระยะเวลาแปดปี นับว่าเจ็องอวีอันคงดีใช้ได้

หลังยุ่งวุ่นวายช่วงต้นเดือนพฤษภาคมซึ่งเป็นช่วงแรกของการทำงาน เขาเพิ่งจะมีเวลามาทำผมที่ร้านทำผมของคนรู้จัก โหนดนี้เป็นเจ้าแกร่งของร้านนี้ เนื่องจากใช้บริการมานาน จึงเป็นคนที่เข้าใจทรงผมของเขามากที่สุด พวกเขาไม่ได้เจอกันมาระยะหนึ่งเลยต้องทักทายกันบ้างเป็นธรรมดา

“ต่อไปต้องเรียกคุณว่า ผอ.เจ็องแล้วสินะ” กิริยาท่าทางของโหนดค่อนข้าง

อ่อนช้อย เขากรีตกรายนี้นวลคล้ายดอกกล้วยไม้ยามเอ๋ย “คุณไม่ได้มานาน
ร้านเรากิจการไม่ดีเลย”

เจิ้งอวีอันเอียงศีรษะเล็กน้อยเพื่อให้ช่างจัดแต่งทรงผมได้สะดวก
จากนั้นก็หลับตาแล้วพูด “เหลวไหลน่า ถ้าผมไม่นัดไว้ล่วงหน้า วันนี้คงไม่ได้
ทำหรอก”

เนื่องจากพื้นที่ร้านตั้งอยู่ตรงศูนย์กลางย่านธุรกิจของเซตหูซี ทุก
ตารางนิ้วล้วนถูกนับเป็นเงินเป็นทองทั้งสิ้น ไม่เว้นกระทั่งบนทางเท้าหน้าร้าน
หากมาเปิดร้านตรงนี้ได้ คงไม่ได้มีความสามารถเพียงสองสามอย่าง ทว่า
อาจมีถึงสี่ ห้า หรือหกอย่างเลยทีเดียว

ร้าน NIHOME ของโทนี่เป็นร้านทำผมสไตล์ญี่ปุ่น ลูกค้าประมาณ
แปดสิบเปอร์เซ็นต์คือพนักงานออฟฟิศ ซึ่งได้รับความนิยมในหมู่มูลูกค้าผู้หญิง
เป็นอย่างมาก

เดิมทีเส้นผมของเจิ้งอวีอันอ่อนนุ่มอยู่แล้ว มีหน้าซำยังหยักศกเล็กน้อย
ตามธรรมชาติ พอทำผมสั้นจึงให้ความรู้สึกเหมือนผ่านการตัดผมมา หลัง
ตัดผมเสร็จก็ยิ่งดึงดูดสายตาผู้คนรอบข้างจนต้องเหลียวมอง บางครั้งก็ถูก
มองอย่างโจ่งแจ้ง

ไม่นานจากนั้นโทนี่ก็ส่งสัญญาณให้เขาไปสระผม

เจิ้งอวีอันลุกขึ้น ความสูงของเขาค่อนข้างโดดเด่น เช่นเดียวกับสัดส่วน
ที่เข้าใกล้คำว่าสมบูรณ์แบบ ท่อนยาววกายใต้กางเกงยีนชวนให้คนมองรู้สึก
เจริญหูเจริญตา ทว่าสิ่งที่ดึงดูดผู้คนได้มากกว่ากลับเป็นองคาศพบนใบหน้า
ของเขา นัยน์ตาสองชั้น โทนี่คิ้วสูง มองจากด้านข้างให้ความรู้สึกเหมือนเป็น
ลูกครึ่ง บางครั้งเวลาไปกินข้าวนอกบ้านก็มักจะมีคนมาชวนพูดคุยแล้วถามว่า
เขาเป็นชาวต่างชาติหรือเปล่า

“หนุ่มหล่อได้รับสิทธิพิเศษในร้านเราเสมอแหละ” โทนี่นวดหนังศีรษะ
ให้เขาอย่างเอาใจใส่ “โดยเฉพาะหนุ่มหล่ออย่าง ผอ.เจิ้ง”

เจิ้งอวีอันคุ้นชินกับคำชมเหล่านี้มานาน เริ่มตั้งแต่แรกสนิยมความงาม
ขั้นพื้นฐานที่สุด ไม่ว่าจะไปที่ไหนหรือเจอใคร อีกฝ่ายมักจะถูกรูปลักษณ์
ภายนอกของเขาดึงดูดได้ในพริบตาเดียว ตอนที่เพิ่งเข้าไปทำงานเป็นเจ้าหน้าที่

เคาน์เตอร์ด้านหน้าของธนาคาร เขาก็ถูกแหะโลมเพราะรูปลักษณ์ภายนอก โดดเด่นเกินไปอยู่หลายครั้ง

แม่แต่หญิงแกร่งผ้ายับยู่ผู้เจเนโลกที่ต้องลุ่มลูกคลุกคลานกว่าครึ่งชีวิต และเคยเจอเงินมากกว่าคน เพียงเห็นเขามาส่งรายงานการเงินก็ใจเหลว เป็นน้ำ ต้องร้องไว้ทักทายถามไถ่ ซึ่งเห็นได้ชัดว่าบางครั้งการมีรูปร่างหน้าตาดี ก็ทำให้คนชื่นชอบได้มากกว่าฉบับัตร

สุดท้ายโทนี่ก็ยอมผสมสีน้ำตาลเทาให้เขา แม้ผมด้านหน้าจะถูกตัดสั้น แต่ก็ได้มีวันบอยขึ้น เวลาเจ้อวี่อันใส่ชุดล่าลองแบบนี้จึงดูเด็กกว่าอายุจริง มากทีเดียว

ชายหนุ่มจัดคอเสื้อให้เรียบร้อยแล้วเดินไปรูดบัตรที่เคาน์เตอร์ด้านหน้า แล้วโทนี่ก็เดินตามหลังมาถามว่า “คืนนี้มาดื่มกันสักแก้วไหม”

เจ้อวี่อันมองเขาแวบหนึ่งพลางยิ้มอย่างใจเย็น “ผมไปบาร์ที่คุณเข้า ไม่ได้”

โทนี่ไม่ได้กระอักกระอ่วนที่ถูกรู้ทัน ทำเพียงถอนหายใจอย่างเสียดาย

เจ้อวี่อันตบไหล่เขา “ถ้าอยากดื่มก็หาร้านข้างทางสักที่สิ ไว้คุณว่าง ค่อยส่งวีแชตมานัดผมนะครับ”

โทนี่แสดงจริตจะก้านอีกครั้งด้วยความเบิกบานใจ แล้วใช้นิ้วมือจิ้มไหล่ อีกฝ่าย “พอ.เจ้อวี่อันแ่จริง ๆ เลย กว่าผมจะตัดใจได้ไม่ใช่ง่าย ๆ นะครับ”

เจ้อวี่อันหลุดหัวเราะ “ถ้าบอสมมาได้ยินคุณพูดแบบนี้ รอบหน้าคงไม่ให้ผมจองคิวแล้วแน่ ๆ”

โทนี่ส่งสายตาให้เขาอย่างใจกล้า ก่อนจะเอ่ยอย่างผ่อนคลาย “คุณแมน ทั้งแท่งแบบนี้ เขาไม่กั่วงลหรอกครับ”

เจ้อวี่อันรู้ว่าตัวเองมีเสน่ห์ดึงดูดเพศเดียวกันจากปากแฟนเก่า

อันได้คือแฟนเก่าเพียงคนเดียวของเจ้อวี่อัน หญิงสาวทำงานในแวดวง ศิลปะ เธอเปิดบริษัทวางแผนและจัดแสดงสื่อ ต้องเดินทางไปจัดนิทรรศการ ศิลปะทั่วโลกทุกปี ระหว่างคบกันเจ้อวี่อันเคยไปร่วมงานด้วยหนึ่งถึงสองครั้ง สิ่งที่ติดอยู่ในความทรงจำมากที่สุดคืองานแลกเปลี่ยนศิลปะเซรามิกส่วนตัว

ในคดีทาสหนึ่งแห่งหนึ่ง ซึ่งเธอแนะนำให้เขารู้จักกับช่างปั้นคนหนึ่งชื่อว่าไปเจียน ขณะอยู่ต่อหน้าไปเจียน อันได้แสดงความช่างพูดช่างจาอย่างเต็มที่ “อวีอันสเบ็กคุณเลยนี่นา”

เจิ้งอวีอันยังตามไม่ทันในตอนแรก เขามองไปเจียนผู้มีหน้าตาหล่อเหลา นิสัยอ่อนโยน และสง่างาม

“น่าเสียดายที่เป็นชายแท้” ไปเจียนไม่ปฏิเสธเรื่องคนในอุดมคติและสามารถพูดได้อย่างเปิดเผย “ไม่ถือสาใช่ไหมครับ”

จากนั้นถึงได้เริ่มเข้าใจสถานการณ์ “ไม่ถืออยู่แล้วครับ”

เจิ้งอวีอันไม่ถือสาจริง ๆ สำหรับเขาไม่ได้มองความรักร่วมเพศว่าเป็นเรื่องแปลก อีกทั้งไม่ใช่คนหัวโบราณ เขาเคยมีประสบการณ์ไปแลกเปลี่ยนที่ประเทศอังกฤษอยู่สองปี แม้จะไม่ได้คบค้าสมาคมกับคน ‘ทางนั้น’ อย่างจริงจัง แต่ก็พอจะรู้อยู่บ้าง

อันได้มักบอกว่าเขาไม่เหมือนชายแท้ทั่วไป

พอรู้จักกันมานานจึงได้รู้ว่าเจิ้งอวีอันไม่ได้เป็นกระเป๋าทอง¹ ที่มีดีแค่หน้าตา

“แฟนคุณเป็นสุภาพบุรุษคนหนึ่งเลยนะ” ไปเจียนนึกอีกจน “ความมั่นใจและเสน่ห์ที่เต็มเปี่ยมดึงดูดคนได้มากกว่าใบหน้าเขาซะอีก”

น่าเสียดายที่สุดท้ายอันได้ก็ยิ่งเลิกกับเขาอยู่ดี

“นายดีเกินไป” เจิ้งอวีอันยังจำคำพูดสุดท้ายที่อันได้พูดกับเขาได้ “คิดว่าผู้หญิงคงชอบผู้ชายหลายๆ มากกว่านะ”

เจิ้งอวีอันตัวอย่างไรก็ดีอย่างนั้น เขากับแฟนเก่าไม่ได้จบความสัมพันธ์แบบมองหน้ากันไม่ติด

อันได้ยังไปมาหาสู่และสนิทสนมกับเขาเหมือนเพื่อนคนหนึ่งจนถึงทุกวันนี้ หลังจากนั้นไปเจียนก็มาจัดนิทรรศการเครื่องปั้นดินเผาส่วนตัวที่เมืองซูโจวหลายครั้ง พวกเขาสามคนมักจะรวมตัวกันอยู่เรื่อย ๆ

¹ คนไม่มีความสามารถ

เหล่าศิลปินดูจะชอบดื่มกาแฟกันมาก สถานที่นัดพบของเจิ้งอวี้อันกับพวกเขาจึงเป็นร้านเปิดใหม่หรือร้านกาแฟเล็กๆ สำหรับคนเฉพาะกลุ่ม

ร้านหมาเชวี่ยตั้งอยู่บนถนนสี่เหลี่ยม ร้านมีขนาดไม่ใหญ่นัก มีมานั่งเหล็กตั้งชิดผนังอยู่หน้าประตู เนื่องจากอยู่ใกล้มหาวิทยาลัยซูโจว บรรดานักศึกษาหนุ่มสาวจึงมาเยี่ยมเยือนร้านแล้วถ่ายรูปลงโมเมนต์วีแชตอยู่เสมอ

“ฉันเพิ่งส่งบอสดังกลับไปเอง” อั้นได้อยู่ในชุดกระโปรงยาวอัดพลีตสีอ่อน ท่อนบนเป็นลือเรียบๆ สีดำ “เธอถามถึงนายด้วยนะ”

คนที่มาร้านหมาเชวี่ยเป็นคนมีเงินไม่น้อย บอสดังผู้เป็นลูกค้ารายใหญ่ของธนาคาร JZ คือหนึ่งในนั้น เธอสานต่อกิจการค้าของเก่าของครอบครัวและเป็นเพื่อนสนิทของอั้นได้ที่ทำธุรกิจร่วมกันมาสิบกว่าปีแล้ว

เจิ้งอวี้อันสั่งกาแฟเคนยาหนึ่งแก้ว ก่อนจะล้วงบุหรี่ยื่นให้อั้นได้หนึ่งมวน

หญิงสาวถอนหายใจด้วยท่วงท่าสง่างาม “นายนี้มีเสน่ห์เหลือเกินนะ”

เจิ้งอวี้อันว่า “คนงานรัดตัวอย่างบอสดังคงมาซื้อกาแฟ พอเห็นเธอก็เลยถามถึงฉันแค่นั้นแหละ”

อั้นได้หัวเราะ ขณะใช้นิ้วคีบบุหรี่พลางถอนหายใจ “ทำไมนายถึงได้ตีขนาดนี้นะ”

เจิ้งอวี้อันพูดเย้าหยอก “ฉันตีขนาดนี้ เธอก็ยังไม่ต้องการไม่ใช่หรือไง”

เขายอมรับมาโดยตลอดว่าผู้หญิงมีความละเอียดอ่อนมากกว่า ด้วยนิสัยของอั้นได้แล้ว เธอเป็นคนอ่อนไหวและเต็มไปด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจมาตั้งแต่อดีต ดังนั้นเมื่อเจอคนรักที่สมบูรณ์แบบเกินไป ความรู้สึกรักใคร่จึงเบาบางลง

ตอนพวกเขาคบกันก็ไม่เหมือนเป็นคนรัก เมื่อกลับมาอยู่ในสถานะเพื่อนจึงสบายใจกว่า

“ถ้านายไม่ใช่ชายแท้ๆ ไปเจียนคงจัดการไปนานแล้ว” อั้นได้สูบบุหรี่หมดมวนก็ดูผ่อนคลายขึ้น “นายรู้ไหมว่าเขาจะมาเปิดสตูดิโอที่ซูโจวแล้วนะ”

เจิ้งอวี้อันดื่มกาแฟหนึ่งอีก พร้อมแสดงท่าที่แปลกใจเล็กน้อย “แน่ใจหรือ”

ด้วยแววตาอ่อนโยน

“ผลงานของอาจารย์โดดเด่นมาก ไม่จำเป็นต้องกังวลอะไรเลย”

ไปเจียนที่ดูมอมด้วยสายตาแบบนั้นพลันรู้สึกหน้าร้อนผ่าวเล็กน้อย
ตั้งแต่รู้จักกัน คนตรงหน้าก็เรียกเขาว่าอาจารย์มาตลอด บางครั้งเวลามีการ
แนะนำในโอกาสที่เป็นทางการก็จะเรียกเขาว่า ‘คุณไป๋’

“ผอ.เจิ้งเล็กเรียกผมว่าอาจารย์ได้แล้วครับ เขินยังไงไม่รู้”

เจิ้งอวี้อันยกกาแพ่ขึ้นดื่ม เขาสวมเสื้อเชิ้ตผ้าฝ้ายและพับแขนเสื้อ
ขึ้นมาถึงข้อศอก จนเผยให้เห็นท่อนแขนช่วงล่างอย่างงดงาม

“ผมต่างหากต้องเกรงใจที่อาจารย์เรียกว่า ผอ.เจิ้ง”

วันหยุดสุดสัปดาห์เพิ่งผ่านไป ก็ต้องมาเริ่มทำศึกในวันจันทร์อีกแล้ว
ธนาคาร JZ เป็นธนาคารที่เปิดกว้าง หากไม่ใช่เจ้าหน้าที่เคาน์เตอร์ด้านหน้า
พนักงานชายหญิงจะสามารถแต่งชุดลำลองได้ โดยไม่มีการกำหนดเครื่องแบบ
อย่างเคร่งครัด

เจ็จอวีอันขับรถมาจากดอที่ลานจอดรถชั้นใต้ดิน เขาเพิ่งสวมสูทระหว่าง
รอลิฟต์ พอรู้สึกว่ายอากาศร้อนก็ถอดเนกไทแล้วปลดกระดุมสองเม็ด จึง
สบายตัวขึ้นเล็กน้อย

คาดไม่ถึงว่าจะเจอเงินขึ้นกวนในลิฟต์

“ประธานกรรมการเงิน” เจ็จอวีอันพยักหน้า

สายตาของเงินขึ้นกวนจับจ้องคอเสื้อของเขา รู้สึกหมั่นไส้จนขีดฟัน
ไม่บ่อย “หล่อเกินไป ระวังภาพลักษณ์ด้วยล่ะ”

เจ็จอวีอันไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี หากจะโทษเขาและพูดถึงเรื่อง
หน้าตาต่อลวงผู้คน เงินขึ้นกวนก็ไม่มีคุณสมบัติอะไรจะมาตำหนิคนอื่นเช่นกัน
เพราะสองคนที่เป็น ‘ของดี’ และเป็นหน้าเป็นตาให้สาขาย่อย JZ PARK คือ
เจ็จอวีอันกับประธานกรรมการเงินขึ้นกวนคนนี้

ห้องทำงานของพวกเขาอยู่ชั้นบนสุด เหล่าพนักงานทยอยเข้ามาในลิฟต์
เรื่อยๆ เจ็จอวีอันเข้ากับคนง่าย อีกทั้งเขายังเป็นพนักงานทั่วไปที่ได้เลื่อน
ตำแหน่งขึ้นเป็นผู้บริหาร ไม่เหมือนคนที่ล่องลงมาจกฟ้าแล้วทำตัวเข้าถึงยาก

ดังนั้นความสัมพันธ์ของเขากับพนักงานคนอื่นจึงนับว่าไม่เลว เดิมทีภายในธนาคารก็มีพนักงานผู้หญิงเยอะอยู่แล้ว ด้วยความที่เขาเป็นคนหน้าตาดี หลังจากมีคนเข้ามาจนเต็มลิฟต์ สาวๆ เกือบทั้งหมดต่างก็พากันเบียดไปทางเขา

ฉันยื่นกวางจิ้งจิกปากอย่างไม่สบอารมณ์

“วันนี้ WE GO จะส่งคนมาคุยเรื่องสินเชื่อกะ” เงินลี่เป็นเลขาของเจิ้งอวี่อัน ปกติหากเป็นงานใหญ่ เธอจะเป็นคนมาคุยกับเจิ้งอวี่อันด้วยตัวเอง “เราต้องจัดเวลาพบเขาด้วยนะคะ”

“WE GO?” ฉันยื่นกวางที่อยู่ด้านข้างพูดแทรก “บริษัทที่ให้บริการการท่องเที่ยวออนไลน์นั้นนะเธอ”

เงินลี่ตอบ “ตอนนี้พวกเขาเป็นอุตสาหกรรมเทคโนโลยีออนไลน์แบบใหม่ที่ใหญ่ที่สุด ไม่ใช่สตูดิโอเล็กๆ เหมือนเมื่อแปดปีก่อนแล้วคะ”

ฉันยื่นกวางเป็นพวกเห็นเงินแล้วตาโต “งั้นก็ต้องเจอหน่อยแล้ว”

ตอนที่เจิ้งอวี่อันเพิ่งเข้ามาทำงานในสายอาชีพนี้ ตั้งแต่เจ้าหน้าที่เคาน์เตอร์จนได้มาเป็นผู้จัดการองค์กร เขาได้เห็น WE GO ค่อยๆ พัฒนาขึ้นมาทีละก้าวอย่างต่อเนื่อง นับว่าเขาเป็นคนหนึ่งที่รู้จัก WE GO พอสมควร

“ผมไปเป็นผู้ตรวจการกำกับดูแลการธนาคารอยู่สองปี ดูเหมือนว่าพวกเขาจะจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แล้วใช่ไหม” เจิ้งอวี่อันถาม

เงินลี่พยักหน้า “พวกเขาวางแผนไว้ว่าจะจดทะเบียนปีนี้คะ เพราะงั้นเลยมีบริษัทที่ให้บริการทางการเงินหลายแห่งติดต่อไป แต่พวกเขาร่วมงานกับธนาคารเรามาเนิ่นนานมากแล้ว อย่างที่ว่าเก่งใกล้ล้มได้จนทร่ก่อน¹ เรื่องสินเชื่อกะไรก็เลยให้สิทธิพิเศษพวกเราก่อนคะ”

ลูกคำรายนี้เป็นองค์กรรายใหญ่ เจิ้งอวี่อันคิด จริงๆ ไม่ต่างจากหมูสามชั้นชิ้นหนึ่ง หากพวกเขาไม่กระตือรือร้นก็อาจถูกธนาคารใหญ่แย่งไปจากปากได้ตลอดเวลา

¹ การไปอยู่ในสถานการณ์ที่เอื้ออำนวยจะทำให้ได้ประโยชน์ก่อนคนอื่น

แน่นอนว่าฉันยังกังวลก็เข้าใจเรื่องนี้เป็นอย่างดี ก่อนจะไปที่เจิ้งอวี้อัน “ต้อนรับให้ดีล่ะ”

เจิ้งอวี้อันติดกระดาษคอลลีเอ แล้วเอ่ยเสียงต่ำด้วยรอยยิ้ม “ผมร้อนใจมากกว่าคุณอีก”

ครั้งนี้ WE GO ต้องการเงินก้อนใหญ่เกือบสามร้อยล้าน โดยกำหนดระยะเวลาห้าปี งบการเงิน² ของพวกเขาถูกส่งมาถึงล่วงหน้าแล้ว และต้องใช้เวลาพอสมควรถึงจะอ่านจบ

ตอนที่เฉินลี่เข้ามา เจิ้งอวี้อันเพิ่งสูบบุหรี่ได้แค่ครึ่งมวน ก่อนจะเอ่ยว่า “ขอโทษครับ” แล้วดับบุหรี่ที่เหลือในที่เขียนบุหรี่

“คนของ WE GO มาถึงแล้วละ คนที่มาคือเลขาฯจาง” เฉินลี่ว่า

เจิ้งอวี้อันแปลกใจเล็กน้อย “CFO³ ไม่มาเองหรือ”

เฉินลี่เอ่ย “เห็นบอกว่าติดพันประชุมด่วน วันนี้เป็นการพบกันเฉยๆ เลขาฯจางน่าจะมาเชิญเราไปสำนักงานใหญ่ค่ะ”

สีหน้าท่าทางของเจิ้งอวี้อันดูเรียบเฉย ไม่ได้มีความเห็นอะไร จริงๆ จะพบใครอย่างไรก็ได้ เพียงแต่เขาค่อนข้างแปลกใจตอนเห็นลายเซ็นบนรายงาน

‘เยียนซูว์ง’ ชื่อนี้ผุดขึ้นในความคิดของเจิ้งอวี้อันรอบหนึ่ง เมื่อแปดปีก่อน ตอนที่เขายังเป็นพนักงานหน้าเคาน์เตอร์มักจะมีชื่อสามพยางค์นามว่า ‘เยียนซูว์ง’ หลายครั้ง ตอน WE GO จ่ายเงินเดือนช่วงต้นเดือน รายงานที่ฝ่ายการเงินส่งมาช่วงปลายเดือนจะมีลายเซ็นนี้อยู่เสมอ

“พอ.เยียนก็เป็นกำลังสำคัญของ WE GO เหมือนกัน” เมื่อเฉินลี่ได้เริ่มเมาก็จะไม่ค่อยมีขอบเขตของเจ้านายกับลูกน้องสักเท่าไร “เขาอยู่มาตั้งแต่ตอนที่ WE GO เพิ่งเริ่มก่อตั้ง และรับผิดชอบด้านการเงิน

² รายงานทางบัญชีที่แสดงฐานะการเงิน ผลการดำเนินงานของกิจการ การเปลี่ยนแปลงของเงินสดและส่วนของผู้ถือหุ้นในรอบปีบัญชีที่ผ่านมา

³ CFO (Chief Financial Officer) หรือประธานเจ้าหน้าที่ฝ่ายการเงิน เป็นตำแหน่งผู้บริหารสูงสุดด้านการเงิน รับผิดชอบการจัดการและตัดสินใจในการดำเนินงานเกี่ยวกับด้านการเงินของบริษัททั้งหมด

มาตลอด ได้ยืนยันว่าเงินทุนก้อนแรก เขาก็เป็นคนเจรจาจนได้มา เก่งมากเลยล่ะค่ะ”

ผู้ชายที่ประสบความสำเร็จมักถูกพูดถึงในชนชั้นแรงงานเสมอ แม้ว่าแนวคิดการเงินจะไม่ได้โด่งดังเท่าวงการบันเทิง แต่ถ้ามีคนเก่งโผล่มาสักคน หรือสองคนก็จะกลายเป็นที่พูดถึงไปอีกยาวนาน

WE GO และธนาคาร JZ ร่วมงานกันมานานมาก บัตรเงินเดือนทั้งหมดก็ได้รับการเสนอเป็นพิเศษจากธนาคาร JZ เพื่อเป็นการแสดงความจริงใจ ตอนร่วมงานกันช่วงแรกๆทางธนาคารถึงขั้นออกแบบประทับตราโลโก้ WE GO ลงบนบัตรให้โดยเฉพาะ

ด้วยความจริงใจเต็มเปี่ยมและให้บริการได้ตรงตามความต้องการ ดังนั้นหลายปีที่ผ่านมา WE GO จึงไม่มีเหตุผลที่จะเปลี่ยนใจไปหาธนาคารอื่น

เลขาฯจางรออยู่ในห้องประชุมก่อนแล้ว เมื่อเห็นเจิ้งอวีอันก็คลี่ยิ้มสดใส

“เสี่ยวเจิ้ง” หลังแต่งงาน จางจิ้นดูมีความสุขอย่างเห็นได้ชัด เขายิ้มกว้างจนเห็นคางสองชั้น “ดีใจด้วยที่ได้เลื่อนตำแหน่ง ไม่เจอกันนานเลยนะ”

“ไม่เจอกันนานเลยครับ” เจิ้งอวีอันจับมืออีกฝ่าย เจ้าหน้าที่ด้านการเงินของ WE GO มีเพียงไม่กี่คนที่เจิ้งอวีอันไม่คุ้นเคย จางจิ้นเป็นคนเก่าคนแก่ เคยมาจ่ายเช็คที่ธนาคารตั้งแต่ตอนแรกๆที่เขายังไม่ขึ้นมาดำรงตำแหน่งนี้ และเขาเคยให้การต้อนรับอยู่หลายครั้ง กระทั่งสองปีก่อนตอนที่เขาถูกเรียกตัวไปเป็นผู้ตรวจการกำกับดูแลการธนาคาร จางจิ้นยังมาถามอยู่เลยว่าเขาจะได้เลื่อนตำแหน่งแล้วใช่หรือไม่

“ว่าแล้วเสี่ยว ถ้านายไปเป็นผู้ตรวจการกำกับดูแลการธนาคาร กลับมาเมื่อไหร่จะต้องได้เป็นหัวหน้าแน่ๆ” เห็นได้ชัดว่าจางจิ้นดีใจกับเขาจากใจจริง “คนคุ้นเคยกันทำอะไรก็ง่าย ต่อไปเราจะยิ่งสนิทกันมากขึ้นอีก”

บางครั้งความสัมพันธ์ของธนาคารกับธุรกิจก็เหมือน ‘สามี’ กับ ‘ภรรยา’ เพียงแต่ตอนที่บริษัทยังไม่เติบโตจะดูเหมือนผู้ชายที่แต่งงานเข้าไปอยู่บ้าน

ภรรยามากกว่า หลังบริษัทเติบโตแล้ว ธนาคารก็จะกลายเป็น ‘ภรรยา คู่ทุกข์คู่ยาก’ แบบไม่ต้องกังวลอะไรทั้งสิ้น มิหนำซ้ำยังเป็นตำแหน่งบ้านใหญ่ ที่ได้นั่งอย่างมั่นคง แต่แน่นอนว่าก็ยังมีการดาบรายน้อยหรือนักลงทุนเล็กๆ ให้ความสำคัญคอยแก่งแย่งความรักร้อยๆ เช่นกัน

จริงๆ จางจิ้นเป็นเพียง ‘ลูกค้าที่เดินผ่านน้ำตื้น’ โผล่หน้ามาให้เห็น เล็กน้อย และมีความทรงจำร่วมกับเจิ้งอวี้อันแบบที่นึกถึงแล้วให้ความรู้สึก อบอุ่น

เมื่อเจิ้งอวี้อันล้วงหูหรือออกมา จางจิ้นก็รีบพูด “โอ้เอ๊ย ของฉันดีกว่า สู้ของฉันเถอะ”

บุหรี่ปาจาวินกู่หลี่ของหวงเหอโหลว

เจิ้งอวี้อันจึงรับมาสู้อย่างไม่เกรงใจ

จางจิ้นมองบุหรี่ปาจาวินกู่หลี่ที่วางข้างมือเขาพลางยกยิ้ม “ตอนที่ฉันรู้ว่านายสูบบุหรี่นี่ก็ยังไม่คิดว่าแพงอยู่เลย เจ้าหน้าทีหน้าเคาน์เตอร์ตัวเล็ก ๆ สูบบุหรี่ราคาสี่สิบแปดหยวน จะอวดอะไรกันแน่”

เจิ้งอวี้อันดึงที่เช้บบุหรี่เข้ามาใกล้ “ยี่ห้อนี้ดีนะครับ ซองก็สวยด้วย”

จางจิ้นหัวเราะ “รู้แล้วว่านายชอบจริงๆ”

เจิ้งอวี้อันหัวเราะโดยไม่ได้พูดอะไร จางจิ้นสูบบุหรี่ที่ต่อลักพักก็คล้าย จะนึกอะไรได้ “ผอ.เยียนก็สูบบุหรี่ยี่ห้อเดียวกับนายเลย”

เจิ้งอวี้อันชะงักเล็กน้อย รู้สึกไม่เชื่อสักเท่าไร “จริงหรือครับ”

จางจิ้น “ฉันจะโกหกทำไมละ ไม่ใช่ว่าใครจะสูบบุหรี่ของ ผอ.เยียน ก็ได้นะ ฉันติดตามเขามาตั้งนาน แต่เขาเคยยื่นให้ฉันแค่มวนสองมวนเอง”

เจิ้งอวี้อันหิรตามอง “งั้นบุหรี่ปาจาวินกู่หลี่ก็แพงกว่าของ ผอ.เยียนอีกสิครับ”

จางจิ้นค่อนข้างภูมิใจ “วัฒนธรรมองค์กรของเราไม่ได้สนใจเรื่อง ความสัมพันธ์เจ้านายลูกน้อง ถึง ผอ.เยียนจะไม่ใช้คนอารมณ์ดีอะไร แต่ก็เป็นคนมีเหตุผลคนหนึ่ง”

เจิ้งอวี้อันแก้มิ่งทำเป็นปวดศีรษะ “พี่พูดจนผมกลัวแล้วนะ”

จางจิ้นตะขานเขาไปหนึ่งที “พูดอะไรของนาย มีใครที่นายดูแลไม่ได้ ด้วยหรือไง”

ขณะที่คนของ WE GO กำลังจะกลับ ฉินฮั่นกวนก็ตั้งใจลงมาหาพวกเขา เจิ้งอวี้อันกับจางจิ้นจึงนัดหมายกันไปสำนักงานใหญ่ WE GO ในสัปดาห์หน้า และฉินฮั่นกวนก็อาจจะไปด้วย

“ถ้าได้กินข้าวกันสักมื้อจะยิ่งดีเลย” ฉินฮั่นกวนเป็นคนทางเหนือ ตัวสูงกว่าเจิ้งอวี้อันเล็กน้อย ซึ่งเขาภาคภูมิใจในความเป็นบุรุษรูปร่างมาดูลึกลับๆ และชอบปาดเจลบนเส้นผมให้ชี้ขึ้นตั้งแต่รากผม

จางจิ้นมีความเกรงใจเขามากกว่าเจิ้งอวี้อัน “เรื่องกินข้าวต้องให้เกียรติคุณอยู่แล้วครับ”

ฉินฮั่นกวนเอ่ย “พอ. เจิ้งคอบแข็งแรงมากเลยนะครับ หลักๆ คงอยู่ที่พอ. เยี่ยมว่าคิดเห็นยังไง”

จางจิ้นหัวเราะเบาๆ ซึ่งไม่ได้ปฏิเสธ แต่ก็ไม่ได้ตอบตกลง

ฉินฮั่นกวนรอกอีกฝ่ายกลับไปแล้วถึงเดาะปากหนึ่งที “รับมียากชะมัด”

เจิ้งอวี้อันเอ่ย “จางจิ้นเป็นคนละเอียดอ่อน การที่ส่งเขามาแบบนี้หมายความว่า WE GO ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มาก”

ฉินฮั่นกวนมองเขาด้วยความแปลกใจ “นายรู้จักเขียนซูว์งดีขนาดนั้นเชียรว?”

“ไม่หรอกครับ” เจิ้งอวี้อันหัวเราะ “ผมไม่ได้สนิทกับเขา อาจไม่เคยเจอกันมาก่อนด้วยซ้ำ”

ฉินฮั่นกวนครุ่นคิดครู่หนึ่ง “ก็ไม่แน่หรอก ฉินจำได้ว่านายเคยทำเคาน์เตอร์กลางมาก่อน หลังจากนั้นถึงมาเป็นผู้จัดการฝ่ายบัญชี งานที่ทำเป็นงานที่ร่วมกับ WE GO มาตลอดใช่ไหม”

เจิ้งอวี้อันพยักหน้า “ครับ”

ฉินฮั่นกวนลูบปลายคาง “นั่นพวกนายก็น่าจะเคยเจอกันนะ ตอนพวกเขายังทำสตูดิโอเล็กๆ เขียนซูว์งก็เคยมาหลายครั้ง นายจำไม่ได้เลยหรือ” หลังพูดจบเขาก็ตอบปฏิเสธเอง “แต่ถ้าจำไม่ได้ก็อาจไม่เคยเจอจริงๆ นั่นแหละ คนอย่างเขียนซูว์งนี่ะ เคยเจอครั้งหนึ่งแล้วไม่มีทางลืมลงหรอก”

เจิ้งอวี้อันฟังแล้วรู้สึกแปลกใจ “ทำไม่ล่ะครับ”

ฉินฮั่นกวนยกมือป้องปาก ท่าทางลึกลับคล้ายกำลังจะพูดสิ่งที่ให้

คนอื่นรู้ไม่ได้ “เยี่ยนซู่หวังเป็นคนทั้งดงามมาก ๆ เลยละ ไปหน้าของเขาแม้แต่ผู้หญิงยังเทียบไม่ติด แถมเขายังไว้ผมยาวด้วย อายุสามสิบห้าปีแล้วแต่ยังไม่แต่งงาน ฉันสงสัยว่าเขาจะเป็นเกย์นะ”

เจิ้งอวีอัน “...”

หากฉันอันกวนรู้จักอันได้ เขาคงจะถูกหญิงสาวผู้มีพรสวรรค์ด้านศิลปะ
ด่าว่า “ชายแท้ไร้สมอง”

เจิ้งอวี้อันไม่ใช่คนเชื่อเรื่องซุบซิบนินทาแม้แต่ไหนแต่ไร หลายวัน
ที่ผ่านมาเขาทำงานล่วงเวลาเพื่อดูสถานการณ์ทางการเงินของ WE GO เมื่อ
หัวหน้าทำงานล่วงเวลา พนักงานในแผนกก็จำต้องอยู่ด้วย

ขณะที่เฉินลี่เข้ามาทำความสะอาดที่เขี่ยบุหรี่เป็นครั้งที่สาม เจิ้งอวี้อัน
จึงสังเกตเห็นถุงบุหรี่จันทมดของแล้ว

“นี่ก็โหมงแล้ว” เขาถามเฉินลี่

“ใกล้ห้าทุ่มแล้วอะ จะกลับเลยไหมคะ”

เจิ้งอวี้อันมองแบบฟอร์มเอกสาร ก่อนจะรู้สึกขมปากจากการสูบบุหรี่
มากเกินไป “คุณกลับเถอะ ผมจะปิดไฟเอง”

เฉินลี่รับรู้ถึงความเอาใจใส่ของเขา เธอจึงออกไปเก็บข้าวของก่อนโดย
ไม่ได้แย่งอะไร

เจิ้งอวี้อันกดบันทึกไฟล์เอกสารแล้วปิดคอมพิวเตอร์ พลังหยิบสูท
มาพาดแขน ตรวจสอบสวิตช์ไฟ จากนั้นก็เปิดประตูออกไป

เฉินลี่กำลังรอเขาอยู่

“ขั้บรตตอนกลางคืนระวังด้วยล่ะ” เจิ้งอวี้อันกดลิฟต์ “ถ้าไม่มีอะไร
ไม่ต้องอยู่ทำโอทีกับผมตึกขนาดนี้ก็ได้”

พวกเขาคุยกันเพียงครู่หนึ่งก็แยกย้าย เจิ้งอวีอันแวะไปโซนสูบบุหรี่ ก่อนจะกลับขึ้นห้องทำงาน ปรากฏว่าจินฮั่นกวนก็อยู่ที่นั่นเช่นกัน มือที่คิบบุหรี่อยู่ยกขึ้นเล็กน้อยตอนเห็นเจิ้งอวีอัน “มาแล้วเหรอ” เจิ้งอวีอันเคาะบุหรี่หนึ่งมวนออกจากซองบุหรี่ชูเยียนแล้วคาบไว้ จินฮั่นกวนพูดจากวนประสาธอีกครึ่ง “บุหรี่ย่านายน่ะ” เจิ้งอวีอันเหลือบมองบุหรี่ย่านานจึงที่อยู่ในมืออีกฝ่าย ไม่ค่อยอยากคุย เรื่องนี้สักเท่าไร

จินฮั่นกวนก็ไม่ได้ตั้งต้นหาเรื่องเขาต่อ พวกเขาสูบบุหรี่พลางคุยเรื่อง งานไปด้วย ทว่าสุดท้ายก็ยงกกลับมาเรื่องธุรกิจ WE GO ความสามารถทางการเงินของอีกฝ่ายแข็งแกร่งมาก อีกทั้งธุรกิจที่ทำก็เป็นธุรกิจขนาดใหญ่ ที่ยังสามารถขยายอาณาเขตต่อไปได้อีก เจิ้งอวีอันเข้าใจเรื่องนี้ดีที่สุดอย่าง ที่จินฮั่นกวนไม่เคยสงสัยในความสามารถของเขา เพียงแต่การแข่งขันด้านการเงินกับบริษัทใหญ่ไม่ใช่เรื่องง่าย ยิ่งไปกว่านั้น ลูกน้องของเยียนชวูว์ง ที่นอกจากจางจิ้นก็ยังมีหลิวเยียนอีกคน ล้วนเป็นคนที่มีฝีมือยกทั้งคู่

“แถมพวกเขายังเป็นลูกค้าของดีลรอยด์ด้วย” จินฮั่นกวนเคาะขีบบุหรี่ ออก “พวกธนาคารใหญ่ๆ จ้องกันเป็นว่าเล่นเลยละ”

“พวกเราร่วมงานกันมานาน ยังไงก็เป็นฝ่ายได้เปรียบ”

จินฮั่นกวนแย้ง “เยียนชวูว์งไม่ใช่คนที่พอใจอะไรง่าย ๆ เดียวนาย ไปได้เจอใครเอง”

เจิ้งอวีอันเพิ่งสูบบุหรี่ไปได้ครึ่งมวน เขาเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “แค่ไม่ไป ล่วงเกินเขาก็พอแล้ว”

“นายคิดง่ายเกินไป” จินฮั่นกวนหลุดหัวเราะ “เขาเป็นคนคอแข็งใช้ได้ พวกนายถือว่าฝีมือพอฟัดพอเหวี่ยง”

“ถ้าไม่ดีมีเหล้าสมก็พอไหว”

จินฮั่นกวนหลุดยิ้มขณะคาบบุหรี่อยู่ ทันใดนั้นเขาก็รีบบางอย่างออก ก่อนจะล้วงหยิบโทรศัพท์มายื่นให้เจิ้งอวีอันดู “ฉันมีรูปหมอนั้น นายอยากดู หรือเปล่า”

เจิ้งอวีอันกำลังจะปฏิเสธ แต่ทำอย่างไรได้ในเมื่อจินฮั่นกวนยื่น

ยังใช้มาจนถึงทุกวันนี้

หลังจากบอกอันไต้ว่าจะไปเดินชมรอบคฤหาสน์ เจิ้งอวี้อันก็ปลื้มตัว ออกไปตามลำพัง

ในงานนี้มีคนระดับผู้บริหารบริษัทอยู่ไม่น้อย ดังนั้นเพียงเป็นผู้ที่อยู่ในวงการการเงินเพียงครั้งตัว การเข้าสังคมก็ไม่ใช่เรื่องยาก เจิ้งอวี้อัน ทักทายเจ้านายกับประธานบริษัทเพียงไม่กี่คำ นามบัตรที่พกมาด้วยก็ไม่พอ แจกเสียแล้ว

อันไต้หยิบแถมเป็ญจากโต๊ะขนมหวานมาสองแก้ว เพื่อจะมาชนแก้ว กับเจิ้งอวี้อัน

“ทางนั้นเป็นเพื่อนไปเจียน” อันไต้บ้วนปากไปตรงสุดทางเดิน

เจิ้งอวี้อันไม่คิดจะดื่มจริงๆ เพราะต้องขับรถ เขาถามว่า “เป็นคิลปิน กันหมดเลยหรือ”

“จะเป็นไปได้ยังไงละ มีพวกท่านประธานด้วย โดยทั่วไปก็รู้จักกันผ่าน เพื่อนนั้นแหละ มีหลายคนที่ผมไม่รู้จัก”

ตอนแรกเจิ้งอวี้อันก็ไม่ได้สนใจ ตั้งใจว่าจะมองผ่านๆ แล้วเวียนสายตา ไปทางอื่น แต่เหมือนไปเจียนจะพูดบางอย่าง จากนั้นพวกเขาก็ย้ายสลับ ตำแหน่ง จนเจิ้งอวี้อันต้องหยุดมองอีกครู่หนึ่ง

อันไต้สังเกตสายตาของเขา “เจอคนรู้จักหรือ”

กระทั่งคนคนนั้นหายลับไปจากสายตา เจิ้งอวี้อันก็ยังไม่ค่อยมั่นใจ “ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน”

เธอได้ยั้งตั้งนั้นก็สับสน “ช่วงนี้นายงานยุ่งเกินไปใช่ไหม”

เจิ้งอวี้อันหัวเราะเบาๆ คล้ายกำลังถอนหายใจ “อาจจะมีบ้าง”

จางจิ้นโทร.มาหาช่วงเช้าวันจันทร์ เสียงของเขาที่ตั้งจากปลายสายดู กระตือรือร้นมากจนเหมือนลำโพงสเตอริโอรอบทิศทาง “เสียวเจิ้ง นาย จะมาเมื่อไหร่”

เจิ้งอวี้อันกำลังเก็บของพลางยกหัวไหล่หนีบโทรศัพท์ไว้แนบหู พลาง ตอบกลับเจือเสียงหัวเราะ “ไปตอนบ่ายครับ”

จริงๆ เจ็จวี่อันก็อายุสามสิบปีแล้ว ยามถูกเรียกด้วยคำว่าเสี่ยว¹ มักจะรู้สึกว่าเป็นหนุ่มน้อยอยู่บ้าง ทว่าคนในห้องยกเว้นเฉินลี่ โดยรวมก็มีอายุมากกว่าเขาครึ่งรอบ หากจะเรียกเขาแบบนั้นก็ยอมได้

สุดท้ายพวกเขาทั้งสี่คนก็ไปโรงอาหารของ WE GO อยู่ดี คำที่จางจิ้นบอกก่อนหน้าว่าไม่ได้กขนาดนั้นเหมือนเป็นการตั้งธงมาพาดหน้าตัวเอง

กลายเป็นเจ็จวี่อันต้องคอยปลอบอีกฝ่ายแทน “ไปกินข้าวที่โรงอาหาร ผมก็ไม่ถือนะครับ”

เขาพูดจากใจจริง แม้เป็นโรงอาหารพนักงาน แต่ร้านอาหารของ WE GO ก็เป็นร้านที่มีมาตรฐาน และยังมีบริการอาหารตามสั่งด้วย นับว่าช่วยกู้หน้าจางจิ้นได้บ้าง

เมื่อรวมโต๊ะกับสุภาพสตรีที่ไม่สูบบุหรี่ เจ็จวี่อันยอมไม่กลิ่นเหม็นคายนมอก² ขณะที่กินไปได้เพียงครึ่งหนึ่งก็สังเกตเห็นใครบางคนกำลังลงมาจากชั้นบน หลัวเยียนพลันร้อง “อู๊ย” ก่อนจะเอยด้วยความแปลกใจ “พอ.เยียนมาเนอะ”

เจ็จวี่อันเงยหน้ามองตาม

เยียนชูวี่ง อายุสามสิบห้าปี ยังไม่แต่งงาน

จินฮั่นกวนยังแบะป้ายไว้ให้อีกสองข้อคือ คนงามและผมยาว

ชื่อ อายุ สถานภาพ ล้วนมองด้วยตาเนื้อไม่ออกจริงๆ แต่สองข้อที่เป็นคนงามกับผมยาว ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ไม่มีทางผิดพลาดแน่นอน

เพียงมองผ่านๆ ก็ฝังลึกไม่อาจลืมเลือน

เจ็จวี่อันจำได้ว่าเป็นผู้ชายคนเดียวกับที่เขาหยุดมองเมื่อวันอาทิตย์ในงานนิทรรศการเครื่องปั้นดินเผาของไปเจียน

ซึ่งดูแตกต่างจากวันนี้ เพราะวันนั้นเยียนชูวี่งไม่ได้มัดผม เผยหน้าผากสะอาดเกลี้ยงเกลา คิ้วและดวงตาราวกับถูกวาดด้วยหมึก งดงามจนไม่อาจหาคำใดมาบรรยายได้

¹ เล็กหรือน้อย มักใช้เรียกคนอายุน้อยกว่า

² สูบบุหรี่

ยามเยียนชูว์มองใคร หางตาเรียวยาวจะเซิดขึ้นเล็กน้อยคล้ายขนนก
“บังเอิญจริง” จางจิ้นร้องทัก “ผอ.เยียน!”
เยียนชูว์กวางดสายตามองมาแล้วหยุดที่ใบหน้าของเจิ้งอวี่อัน

